

CHƯƠNG

Chú Minh rất ngạc nhiên khi thấy em xách hành lý bước vào nhà:

- Thưa chú.

- Kia Thúy Vy. Cháu vô một mình thôi à?

- Dạ.

Em ngồi xuống ghế:

- Thím mô rồi chú?

Chú Minh quay vào trong;

- Minh ơi, có Thúy Vy con chị Bảo vào thăm nè.

Thím Minh cầm củ khoai tây từ sau nhà chạy ra:

- Thúy Vy mới vô hả. Răng cháu không đi chuyến xe buổi sáng có mát hơn không?

Em nhìn bà thím trẻ măng:

- Thím đang làm chi rứa?

- À, thím đang gọt khoai tây để chiên đó Vy. Cháu đói bụng không? Để thím đi mua phở cho cháu ăn nghe.

- Thôi thím, cháu vừa mới ăn bún trên đèo hãy còn no.

Chú Minh đỡ chiếc xác trên vai em:

- Vào tắm rửa rồi nằm nghỉ một tí cho khỏe. Đi đường xa mệt lắm không Thúy Vy?

Quay sang vợ chú nói:

- Em khuấy chút bột sắn dây cho Thúy Vy nó ăn cho mát.

Em nhìn chiếc áo rộng khoác trên người thím Minh, cười:

- Chú thím có tin mừng rồi phải không?

Thím Minh đỏ mặt, ngồi xuống bên em:

- Mới có thôi cháu.

- Rửa mà chú Minh không chịu viết thư báo tin cho bà nội mừng. Bà nội cứ nhắc chú mãi.

Chú Minh ngạc nhiên:

- Chú có viết rồi mà.

- Mô có, ở nhà không hay biết chi hết.

- Ủa, không lẽ thư lạc rồi, lạ thật.

Chú Minh hỏi sang chuyện khác:

- À, khi mô mẹ cháu làm đám cưới đó?

Em chớp mắt:

- Chắc cũng gần rồi chú.

Em đi vội vào buồng tắm để khỏi phải trả lời thêm. Em ở với chú thím Minh được hai ngày. Buổi sáng, chú Minh đi làm, em theo thím Minh ra chợ rồi phụ giúp với thím làm thức ăn. Chiều lại em bắc ghế ra khoảng sân mát phía sau ngôi mơ mộng viển vông, thím Minh bận giặt quần áo, lo bữa cơm chiều nên ít nói chuyện với em vào những lúc đó. Đời sống hai vợ chồng chú Minh tuy đơn sơ nhưng hạnh phúc vô vàn. Em thầm nghĩ chắc ngày xưa ba và mẹ cũng đầm ấm bên nhau như vậy, cho nên mỗi lần nhìn chú Minh với những nét hao hao giống ba, em lại nghĩ đến ba thật nhiều.

Qua ngày thứ ba, chú Minh đi làm về sớm hơn thường lệ. Chú gọi em tới tập khi em đang bận rửa rau sau bếp. Nhìn đôi mắt trang nghiêm của chú, tim em đập thành thịch trong lồng ngực:

- Dạ thưa chú có chuyện chi rửa?

Giọng chú sắc bén:

- Thúy Vy, tại sao cháu lại dối chú?

Em bối rối:

- Dạ cháu dối chú chuyện chi mô?

Chú vút tờ điện tín trước mặt em:

- Cháu bỏ nhà ra đi, mà cháu lại nói với chú là mẹ cho phép cháu vào thăm chú.

Em run rẩy giờ tờ điện tín. Thím Minh đã ra đến, ngạc nhiên hỏi chồng:

- Chi rứa anh?

Chú Minh lắc đầu không trả lời. Gương mặt chú đầy vẻ ngao ngán. Thím Minh đến bên em:

- Điện tín của ai rứa Thúy Vy?

- Dạ của mẹ cháu.

Em đọc lại một lần nữa:

"Có Thúy Vy trong đó không. Stop. Chú trả lời gấp cho chị biết. Stop. Chị Bảo"

Chú Minh chột nấp lấy cánh tay em giật mạnh:

- Thúy Vy giải thích mau cho chú biết.

Em ôm lấy chú Minh, gục đầu vào vai chú khóc òa:

- Chú Minh ơi, cháu khổ quá chú ơi!

Chú Minh vỗ vỗ vào vai em:

- Thúy Vy, có chuyện chi cứ nói cho chú thím biết.

Thím Minh ngồi xuống bên em, cầm bàn tay em vuốt nhẹ:

- Nói đi Thúy Vy.

Trong nước mắt, em kể tất cả những sự việc xảy đến với gia đình em từ ngày có bác Huy cho chú thím Minh nghe. Em kết luận:

- Giữa các con và bác Huy, mẹ cháu đã chọn bác Huy. Rứa thì cháu không có lý do chi để ở với mẹ nữa.

Chú Minh vuốt tóc em:

- Thúy Vy ơi, cháu còn dại lắm, cháu còn nông nổi lắm. Bây giờ chú khuyên cháu, hãy trở về với mẹ và bà nội. Mẹ cháu đang khổ đau.

Em khóc:

- Mẹ cháu đã có bác Huy, mẹ cháu đang hạnh phúc, mẹ cháu không cần cháu nữa mô.

Chú Minh vẫn ôn tồn:

- Thúy Vy, hãy thương mẹ cháu, đừng bắt buộc mẹ cháu phải đứng trước hai ngã đường phải chọn.

- Nhưng mẹ cháu đã chọn rồi.

- Không, mẹ cháu chưa chọn và mẹ cháu sẽ không thể lựa chọn được, đó chính là nỗi khổ của mẹ cháu hiện giờ.

Em nhìn tờ điện tín, rồi em lại nhìn chú Minh van lơn:

- Cháu, cháu van chú, đừng cho mẹ cháu biết sự có mặt của cháu ở đây.

Chú Minh nhìn vợ, thím Minh nhìn chồng, cả hai đều im lặng. Em nghe rõ tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ nhỏ để trên buffet. Em lay tay chú:

- Chú, răng chú không nói, răng chú cứ im lặng rứa?

Chú Minh hỏi em:

- Thúy Vy, ông Huy là người thế nào, nói cho chú biết.

Em áp úng:

- Ông ta... Ông ta... tính tình tốt, đàng hoàng. Nhưng... nhưng cháu vẫn ghét ông ta như kẻ thù.

- Như vậy là cháu cố chấp.

- Cháu sẵn sàng nhận chịu mọi tính xấu xa, cố chấp, ích kỷ, hỗn láo... miễn là mẹ đừng khi mô bỏ cháu mà đi.

Chú Minh cúi đầu:

- Mẹ còn trẻ và đẹp, cháu nên nhớ vậy. Đừng buộc mẹ phải hy sinh tất cả tuổi xuân cho mình. Thúy Vy ơi, cháu phải trở về.

Em ôm lấy mặt:

- Không, không, Chú ơi, cho cháu ở đây.

- Cháu phải về.

Em cương quyết:

- Nếu chú cứ một mực xua đuổi cháu, cháu sẽ ra đi một lần nữa.

Thím Minh đến bên chồng, nói nhỏ vào tai, chú Minh gật gù:

- Thôi được, cháu cứ ở đây.
- Chú ơi, chú đừng cho mẹ cháu biết nghe.
- Ừ, để chú suy nghĩ lại, cháu cứ yên tâm. Chú chưa trả lời điện tín của mẹ mô.

Em ăn cơm không được nữa, tâm hồn em bồn chồn nóng như lửa đốt. Em nghĩ đến mẹ, em nghĩ đến bà nội, em thấy nhớ Cu Quang và Bích Ty quá chừng. Em tưởng tượng đến buổi chiều em bỏ nhà ra đi, bà nội đang còn ngủ, mẹ đi ăn tiệm với Cu Quang và Bích Ty về đến nơi, thấy cánh cửa khép hờ, mẹ chép miệng trách em như thường lệ mỗi lần em bất cẩn chuyện gì: "con gái vô ý vô tứ, ngủ mà không chịu đóng cửa lại, lỡ ăn trộm vô lấy hết đồ đạc thì sao". Mẹ lên tiếng gọi em, bà nội thức giấc vén màn nhìn ra:

- Chi rứa?
- Con Thúy Vy mô rồi mạ?
- Nó mới rửa chén sau bếp đó, chắc lại qua bên hàng xóm chơi rồi.
- Buổi trưa, nó thích ngủ hơn là đi chơi. Chà, bữa ni sinh tật.

Mẹ vẫn chưa để ý đến sự vắng mặt bất ngờ của em. Nhưng gần tối, chò không thấy em về, mẹ sai Cu Quang sang mấy nhà bên cạnh tìm em, vẫn không có em. Mẹ hốt hoảng đến nhà mấy đứa bạn quen thân với em tìm kiếm, vẫn không ra bóng dáng con Thúy Vy nhỏ bé.

Mẹ ơi, con Thúy Vy bơ vơ đang ngồi khóc một mình đây mẹ. Nhưng con nhất định không về đâu mẹ. Con không muốn nhìn thấy sự hững hờ nơi mẹ như con Hoàng Anh đã gánh chịu. Thà con ở đâu cho khuất mắt của mẹ. Mấy hôm nay, thím Minh đau, em lãnh phần đi chợ nấu ăn giúp thím. Có công việc, em tạm quên đi sự lo nghĩ đang quay tròn trong trí em.

Chú Minh vẫn đi làm ngày hai buổi. Em không còn thấy chú nhắc nhở chi đến việc khuyên em trở về nữa.

Buổi trưa trời nắng gắt, em nằm trên ghế xích đu xem lại cuốn truyện cũ để giết thì giờ, em vừa lim dim mắt định ngủ thì nghe tiếng chuông xe đạp kêu leng keng ngoài cửa. Cả nhà đã yên giấc. Em chạy ra, thằng bé đưa báo cho em và cười:

- Bữa nay ở nhà ngủ trưa sớm ghê.

- Thím tôi đau nên đóng cửa sớm để nghỉ.

Em vào bàn, trải tờ báo ra xem qua mấy hàng tít lớn theo thói quen. Buồn ngủ quá, em định gấp tờ báo đem vào phòng cho chú Minh, bỗng em chú ý đến một hàng nhắn tin ở trang sau cùng:

"Hoàng Thị Thúy Vy, về gấp nhập học. Bà nội và mẹ đang nhớ cháu. Di Nguyệt "

Em lặng người đi một hồi lâu.

Em buồn quá, em tủi thân quá. Mẹ đâu có thương em, mẹ đâu có nhớ đến quay quắt đi tìm. Bằng chứng là đây, những dòng nhắn tin mang tên di Nguyệt. Mẹ không thể nhín chút thì giờ để đi đăng báo nhắn em hay sao. Mẹ dành tất cả những giờ rảnh rỗi để đi chơi với bác Huy, tiệc này tiệc nọ. Em bấm đốt ngón tay, chỉ còn nửa tháng nữa là đám cưới của mẹ rồi. Hai xấp hàng đất tiền mẹ mua cho em vẫn còn nằm sâu trong đáy tủ chưa may. Không biết mẹ có đem cho di Nguyệt theo lời em yêu cầu không? Giờ thì mẹ đâu còn nghĩ đến em nữa. Em vắng nghe đâu đây tiếng nói lạnh nhạt của mẹ không một chút cuống cuồng lo lắng:

- Nguyệt, em nhắn tin trên báo thử coi, gọi nó về cho kịp nhập học.

Chú Minh đến sau lưng em:

- Cháu không ngủ trưa à, Thúy Vy.

Em vẫn cầm tờ báo trong tay, nước mắt tủi hờn lăn dài trên má:

- Chú!

Chú Minh ngạc nhiên:

- Có chuyện chi rứa cháu?

Em đưa tờ báo cho chú, chỉ tay vào mục nhắn tin:

- Di Nguyệt nhắn tin cho cháu, chú Minh ơi. Mẹ cháu không thèm nói với cháu một lời nữa.

Chú Minh nhìn thẳng vào mắt em:

- Mẹ hay di Nguyệt nhắn cũng vậy thôi. Cháu mau nước mắt quá rứa, thật ba cháu ngày xưa nói chẳng sai.

Em cầm lấy tay chú Minh:

- Ba cháu ngày xưa nói sao chú?

Đôi mắt chú Minh xa xăm:

- Ngày xưa, ba cháu nói cháu có đôi mắt buồn. Cháu sẽ là một cô gái đa sầu đa cảm sau này.

- Đa sầu đa cảm là hay buồn phải không chú?

- Còn hơn rứa nữa. Cháu hay tủi thân lắm, đúng không?

- Mô có.

- Đó, nội một chuyện dì Nguyệt thay mẹ nhắn tin cho cháu trên báo cũng đủ làm nước mắt cháu chảy dài rồi.

Em e then cuối mặt xuống bàn:

- Tại cháu nghĩ là mẹ cháu không thương cháu nữa.

- Đừng nên suy nghĩ nhiều, cháu Vy à. Đôi mắt của cháu buồn lắm.

- Chắc tại cháu có đôi mắt buồn nên đời cháu gặp toàn chuyện buồn cả, chú Minh hả?

Chú Minh nói lãng:

- Chừ sao? Có định về với mẹ không?

Em cương quyết:

- Không. Chỉ khi mô mẹ đừng làm đám cưới với bác Huy, cháu mới về.

Chú Minh hơi bất bình:

- Rứa là cháu đã đòi hỏi quá đáng, Vy à. Chắc mẹ không thể chịu ý cháu được mô.

Em lại khóc:

- Cháu không đòi hỏi chi hết, đó chỉ là niềm ao ước của cháu mà thôi.

Những ngày tiếp nối dài lê thê và buồn nản. Không khí trở nên nặng nề từ khi tờ báo mang những lời nhắn tin của dì Nguyệt. Chú Minh luôn luôn giục em trở về. Khuyên nhủ có, vỗ về có và cả luôn những lời la mắng. Ngày nào em cũng phải nghe chú Minh thuyết phục. Nhưng em vẫn giữ khăng khăng ý định không trở về nếu mẹ chọn bác Huy. Em vẫn biết, em là một đứa con gái ích kỷ, tâm hồn hẹp hòi, chỉ nghĩ đến sự hài lòng cho chính bản thân mình mà thôi. Còn

ngoài ra, em không để ý gì đến sự rầu buồn của những người liên hệ. Nhưng em có lý lẽ của riêng em. Chú Minh không hiểu được em, dì Nguyệt không hiểu được em.

Thím Minh đã lành hẳn bệnh. Sáng chủ nhật, chú Minh bận ở nhà tiếp người bạn đến bàn chuyện làm ăn, thím Minh bảo em:

- Thúy Vy, thay quần áo ra phố chơi với thím, ở nhà mãi rồi đâm ra buồn bực.

Em dạ nhỏ:

- Trời nóng quá, thím chờ cháu tắm một chút đã.

Em cùng thím Minh đi xích lô ra phố. Loay hoay qua các đường phố chính một lúc vẫn không mua được cái gì cả, thím Minh nhìn đồng hồ:

- Mới đó mà đã trưa rồi. Thôi mình vô chợ, thím mua vài búp len rồi về kéo chú đợi.

Thím dắt tay em băng qua đường, bỗng có tiếng gọi em:

- Thúy Vy, Thúy Vy!

Cúc Nhật đang đứng trước một quầy sách đưa tay vẫy em. Em đứng yên một chỗ, tay níu chặt thím Minh.

- Ai vậy cháu?

- Cúc Nhật, con bạn thân của cháu.

Cúc Nhật đã chạy qua đường đến bên em:

- Trời ơi Thúy Vy, tao tưởng mô mi bị mẹ mình bắt cóc.

Nhìn thím Minh, Cúc Nhật lễ phép gật đầu chào. Em giới thiệu:

- Thím Minh của tao đó Nhật.

- Dạ chào thím.

Cúc Nhật nói nhỏ vào tai em:

- Trông thím mi hiền quá hi.

- Mi mới vào hỡ Cúc Nhật? Có việc chi không?

- Không. Tao vào chơi với ba mẹ tao, mai sớm ra rồi.

- Rứa à, mi thật sung sướng.

Cúc Nhật nhìn em:

- Thúy Vy, mi vào ở với chú Minh mà rằng mẹ mi đánh dây thép vô hỏi thì không thấy trả lời chi hết?

Em mím môi:

- Tại tao không muốn trở về. Mi biết chuyện tao bỏ nhà đi à?

Cúc Nhật tròn to đôi mắt:

- Chớ rằng. Ngay tối hôm mi bỏ đi, mẹ mi chạy qua nhà tao tìm và khóc lóc quá xá.

Em run giọng:

- Mẹ tao khóc nhiều lắm hả Cúc Nhật?

- Khỏi phải nói. Ngày mai lại, tao đến nhà hỏi thăm tin tức, thấy mẹ mi nằm dài trên giường, đôi mắt sung húp.

Thím Minh nhìn em như thăm nói:

- Đó, Thúy Vy thấy chưa, mẹ thương Thúy Vy nhất đời mà.

Em cầm tay Cúc Nhật:

- Mẹ tao có nói chi không?

- Mẹ mi nói mi không chịu hiểu mẹ mi, mi không biết thương mẹ mi.

- Rồi rằng nữa?

- Mấy ngày sau, tao có ghé nhà một lần nữa, mẹ mi trông gầy sút hẳn đi. Mẹ mi nói có đánh dây thép vô chú Minh và nhờ dì Nguyệt nhắn tin trên báo, mà tin tức của mi vẫn bật vô âm tín. Mẹ mi khóc nức nở, mẹ mi nói: "Mẹ mìn bắt mất con gái đẹp đẽ của mẹ rồi, Thúy Vy ơi, Thúy Vy ơi".

Em rơm rớm nước mắt:

- Mẹ tao đau hử Cúc Nhật?

- Ủ, tao thấy mẹ mi nói không ra tiếng.

Em òa khóc ôm lấy thím Minh:

- Cháu thương mẹ cháu quá thím ơi.

Cúc Nhật kéo tay em:

- Mai về với tao nghe Thúy Vy...

Em ghi địa chỉ chú Minh đưa cho Cúc Nhật:

- Chiều mi ghé chơi rồi tao sẽ trả lời.

Em để mặc cho nước mắt tuôn tràn trên đường về nhà. Chú Minh đón em ở cửa:

- Mẹ cháu nhắn tin cho cháu một lần nữa đây.

Em đón lấy tờ báo, hàng chữ nhòa nhạt trước mắt em:

"Hoàng Thị Thúy Vy, ở đâu về gấp. Mẹ sẵn sàng từ bỏ tất cả để được ôm con trong vòng tay. Hãy về với mẹ. Bà Quả phụ Hoàng Đình Bảo"

Em lao đảo ngồi xuống ghế. Thím Minh vịn vai em:

- Cháu nghĩ sao?

Em gục đầu vào ngực thím:

- Ngày mai cháu sẽ về với mẹ cháu, thím ơi, tội nghiệp mẹ cháu quá.

Chú Minh cười nói với vợ:

- Con bé thiệt là nông nổi.

Rồi chú vỗ đầu em:

- Chiều nay chú sẽ mua vé xe cho cháu, sáng mai ra sớm với chú.

Em nhìn chú Minh:

- Chú đưa cháu ra hả?

- Ừ, để tạ lỗi với mẹ cháu luôn. Cũng vì chú giấu biệt cháu mà mẹ cháu phải khổ sở.

Em vói lấy tay chú Minh:

- Ngày mai có xe nhà của con bạn cháu ra Huế, mình đi luôn. Chú khỏi cần mua vé.

Chú Minh nhíu mày:

- Xe của ai rứa?
- Cúc Nhật, bạn thân nhất của cháu. Chú có biết Cúc Nhật không?
- Phải cô bé có đôi mắt nai ngơ ngác không?
- Đúng đó chú, chú nhớ dai ghê. Chiều ni nó hẹn tới chơi đó.

Cúc Nhật hẹn với em, sáng mai tám giờ, xe sẽ đến đón.

Suốt đêm thao thức, em không làm sao để được giấc ngủ. Rồi em mơ màng thấy một khoảng vườn xanh um cây trái, có tiếng suối róc rách tràn lan trên gành đá, có muôn chim hót ríu rít trên cành. Mẹ ngồi tươi mát trên thảm cỏ, tay vuốt nhẹ mái tóc Bích Ty đang say ngủ trong lòng. Cu Quang say sưa thả diều cạnh đây, miệng hát líu lo và em đang miên man đùa chơi với mấy cánh hoa hồ ngời, mỗi lần em đưa chân đung nhẹ, mấy phiến lá nhỏ e then xếp lại trông thật hiền lành.

Có bàn tay nhẹ lay vai em, tiếng chú Minh:

- Dậy sửa soạn ra Huế, Thúy Vy.

Em vùng ngồi dậy, tỉnh hẳn người:

- Máy giờ rồi chú?
- Gần bảy giờ rồi.

Xe Cúc Nhật đến thật đúng hẹn. Em chạy ra mời ba mẹ Cúc Nhật vào nhà.

- Thừa hai bác, nữa ni có chú của con ra nữa.

Ba Cúc Nhật sốt sắng:

- Được mà, được mà. Xe còn rộng chỗ lắm.

Chú Minh đi ra, bắt tay ba Cúc Nhật:

- Làm phiền ông bà quá.

Mẹ Cúc Nhật dịu dàng:

- Không có chi, Thúy Vy là bạn thân của Cúc Nhật. Chúng tôi xem cháu như con.

Chú Minh ngồi ở băng trước, cạnh ba Cúc Nhật cầm lái. Em và Cúc Nhật ngồi băng sau với mẹ Cúc Nhật. Mẹ Cúc Nhật không đẹp nhưng trông có vẻ dịu dàng quý phái. Bà cứ cầm lấy bàn tay em trầm trồ mãi:

- Bàn tay Thúy Vy đẹp quá.

Cúc Nhật hỏi mẹ:

- Bàn tay của nó búp măng phải không mẹ?

- Không, bàn tay Thúy Vy là bàn tay tháp bút đó con, bàn tay của những người tài hoa nhưng lại đa sầu đa cảm.

Cúc Nhật ngây thơ:

- Rứa hả mẹ? Hèn chi con Thúy Vy hay khóc lắm, hờ một chút là chảy nước mắt ra rồi.

Em đập vào vai Cúc Nhật:

- Quỉ nờ, chọc người ta.

- Ê, Thúy Vy, tao thấy bàn tay của mẹ mi còn đẹp hơn tay của mi nữa.

- Nghe dì Nguyệt nói, tay mẹ tao là tay búp măng đó mi.

Cúc Nhật lại tròn xoe mắt:

- Chà, răng tao thấy mẹ mi cái chi cũng đẹp cả, mắt cũng đẹp, mũi cũng đẹp, tay cũng đẹp...

Nó quay sang mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ của Thúy Vy đẹp y như hoa hậu Nhật Bản đó mẹ.

Ba Cúc Nhật quay xuống:

- Cúc Nhật, lấy Pâté chaud ra mời Thúy Vy ăn đi con.

Cúc Nhật nhanh nhẩu:

- Dạ, ba nhắc con mới nhớ.

Xe qua đèo, rồi xuống đèo, chạy qua bao thôn xóm: Lãng Cô, Thừa Lưu, Cầu Hai, Truồi... lòng em rộn rã theo từng nhịp xe lăn đưa em đến gần mẹ, gần nội, Cu Quang và Bích Ty.

Xe ngừng trước cổng, hai hàng chè tàu đầu ngõ vẫn xanh tươi. Cúc Nhật mở cửa:

- Vô với mẹ mi đi Thúy Vy.

Em nhìn chăm chập vào mặt Cúc Nhật như người mất hồn. Cúc Nhật kêu lên:

- Con ni lạ chưa.

Mẹ Cúc Nhật nói nhỏ:

- Thúy Vy nó đang xúc động. Con làm chi mà la dữ rứa.

Chú Minh kéo tay em:

- Vào với chú, Thúy Vy.

Em lí nhí chào ba mẹ Cúc Nhật. Cúc Nhật bóp tay em:

- Tao về nghe. Mai một tao sang.

Tiếng sỏi lao xao quen thuộc khua vang dưới gót chân, em nhìn thấy Bích Ty trước tiên. Cô bé đang loay hoay xúc đất bỏ vào cái chén nhỏ. Nghe tiếng động, cô bé ngẩng đầu lên:

- Chị Vy về, chị Vy về.

Bích Ty vứt cái chén vào bụi chè tàu, chạy đến ôm chầm lấy em:

- Chị Vy đi mô mà lâu rứa, em nhớ chị Vy dễ sợ.

Em lại khóc. Chú Minh cúi xuống bế Bích Ty:

- Chà, cháu của chú mau lớn ghê. Mẹ mô rồi cháu?

Bích Ty gỡ tay chú Minh, tuột xuống đất, ôm lấy chân em:

- Mẹ đau nằm trong buồng.

Em hôn Bích Ty:

- Bích Ty không chào chú Minh hả? Bích Ty có nhớ chú Minh không?

Cô bé ngây thơ lắc đầu:

- Em nhớ chị Vy thôi.

Em dắt Bích Ty theo chú Minh vào nhà. Bích Ty vượt khỏi tay em chạy nhanh vào phòng la lớn:

- Mẹ ơi, mẹ ơi! Chị Vy về, chị Vy về!

Có tiếng trở mình trong phòng và lời mẹ mệt mỏi:

- Bích Ty, con nói thật hả con, chị Thúy Vy về với mẹ thật hả con?

Em buông chiếc xác xuống đất, chạy bỏ đến giường mẹ:

- Mẹ ơi, con về với mẹ đây mẹ ơi!

Em áp mặt vào ngực mẹ, tim mẹ đập thật mạnh, bàn tay mẹ run rẩy quàng qua vai em:

- Thúy Vy của mẹ ơi, suốt tuần ni con ở mô? Con lang thang phiêu bạt ở mô?

Em ngẩng lên. Trước mắt em, mẹ xanh xao như tàu lá chuối, đôi mắt đẹp trũng sâu, mái tóc huyền rối bời trên nền gối trắng. Em nấc lên:

- Mẹ ơi, tha thứ cho con.

Mẹ hiền lành nhìn em:

- Thúy Vy, Thúy Vy vàng ngọc của mẹ, suốt tuần ni con ở với ai?

Chú Minh khoát màn bước vào:

- Cháu nó ở với chúng em, chị.

Đôi mắt mẹ nhìn chú Minh như trách móc:

- Chú ác lắm, chú ác hơn ma quỷ, chú nỡ giấu biệt con gái tôi.

Chú Minh ngồi xuống trên chiếc ghế cạnh giường:

- Em xin lỗi chị, đó là ý muốn của Vy.

Mẹ lại khóc:

- Thúy Vy, con giận mẹ lắm hả con? Con giận mẹ đến nỗi con không muốn về với mẹ hả con?

- Mẹ ơi, tha tội cho con.

Chú Minh xen vào:

- Cháu nó còn dại và nông nổi lắm.

Mẹ lắc đầu:

- Nó giống tính anh Bảo ngày xưa, muốn làm là không ai ngăn được.

- Mạ mô rồi chị?

- Mới đây mà, chắc mạ qua nhà bà Lý chơi đó.

Bích Ty kéo bà nội vào:

- Đó, mẹ thấy chưa, rúa mà mẹ không tin.

Bà nội nói nhỏ:

- Thúy Vy, Thúy Vy, cả thằng Minh nữa à?

Chú Minh đến bên nội:

- Con đưa Thúy Vy ra, nó ở trong con suốt tuần ni.

Bà nội dí tay vào trán chú Minh:

- Rúa mà không cho tao hay, đồ quỷ, làm tao với con mẹ Bảo là quá được quá đên lên. Ăn cơm chưa? Chú cháu bây đã ăn cơm chưa?

Mẹ chống tay ngồi dậy, em đỡ lưng mẹ:

- Mẹ, mẹ thấy trong người ra sao? Mẹ khỏe không mẹ?

Mẹ hôn em, nước mắt mẹ ướt đầm má em:

- Mẹ khỏe rồi Thúy Vy, thấy mặt con là mẹ tiêu tan hết bệnh, con như viên thuốc tiên xoa dịu mọi đau đớn trong lòng mẹ.

Bà nội nhìn mẹ, rồi nói với em:

- Tội nghiệp mẹ mi, gần tuần ni húp toàn nước cháo, không ăn nổi một miếng cơm.

Bích Ty ngập ngừng đến bên giường mẹ, cô bé nhìn em tủm tỉm cười, em vẫy nó:

- Đến đây với chị Bích Ty, Cu Quang mô rồi?

Bích Ty ôm đùi em:

- Anh Quang đi học bên cô Hạnh. Tê, chị Vy, anh Quang về ngoài a tê.

Cô bé rời em chạy đến cửa sổ:

- Anh Quang, anh Quang, vô đây mau lên.

Tiếng Cu Quang nói vọng vào:

- Chi rứa mi? Chi mà la ỏm tởi rứa mi?

- Chị Vy về rồi.

Cu Quang hét toáng lên:

- A, chị Vy về, chị Vy về, sướng quá ta.

Em xúc động đến nghẹn ngào. Tất cả mọi người trong gia đình này đều thương yêu em, đều chờ mong em trở về. Thế mà em nở lòng dứt áo ra đi, không một lá thư từ biệt, không một chút hối hận vì hành động của mình. Em quả không xứng đáng là con của mẹ, là chị của hai đứa em ngây thơ xinh xắn.

- Chị Vy, chị đi mô mấy bữa ni làm em nhớ bất chết.

Em kéo Cu Quang vào lòng:

- Chị vào Đà Nẵng với chú Minh.

Cu Quang nắm tay em:

- Chị thiệt là gan. Dám đi một mình vô Đà Nẵng hả, ghê quá ta.

Em nói lảng:

- Em chưa nghỉ học để chuẩn bị thi chuyển cấp à?

- Còn ngày mai nữa thôi chị. Thứ năm em thi rồi.

- Thuộc bài hết chưa Quang?

Cu Quang giơ ngón tay cái lên:

- Nhất mà, em thuộc bài còn hơn cháo.

Em cốc nhẹ vào đầu nó:

- Đừng có trợn cốc.

- Thiệt mà, không tin chị hỏi mẹ coi.

Me bước xuống giường, nói với bà nội:

- Mẹ coi còn chi không, dọn cho con Vy và chú Minh ăn kéo đỏi, trưa rồi.

Chú Minh hỏi:

- Ở nhà không ai đi chợ hả chị?

Bà nội đỡ lời:

- Thường thì mẹ con Vy đi. Nhưng suốt tuần ni nó chạy ngược chạy xuôi như kẻ mất hồn, tao thì đi không nổi nên nhờ bà Lý hàng xóm mua đồ ăn dùm. Để tao ra sau vườn hái thêm một ít rau khoai luộc ăn.

Em đứng dậy:

- Để con ra vo gạo nấu cơm.

Me níu tay em:

- Thúy Vy, ngồi đây với me, đừng đi mô hết.

Em cảm động ứa nước mắt:

- Me ơi, me gắng ăn miếng cơm nghe me. Con sẽ ở bên me hầu hạ me suốt đời.

Buổi trưa hôm đó, me ôm em ngủ ngon lành. Em rúc đầu vào ngực me như hồi còn bé thơ tìm bầu sữa, me hôn mãi vào vầng trán em:

- Con gái đầu lòng yêu quý của me.

Em vòng tay qua lưng me:

- Me ơi, me khỏe không me?

Me nói nhỏ:

- Con chó con, cứ hỏi me hoài vậy. Me nói me khỏe lắm rồi. Ngày mai là me sẽ lành mạnh như người bình thường.

- Me có buồn con không me? Me có giận con không me? Me có...

Em hỏi me liên miên và me thì không trả lời. Me ôm chặt em vào lòng như sợ em tan biến mất. Em ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm nồng của m. Em thấy trước mắt một vòm trời màu hồng. Tiếng di Nguyệt nói lớn làm em thức giấc:

- Con Thúy Vy về rồi à? Nó mô rồi?

Me mở mắt, bảo em:

- Ai như dì Nguyệt con.

Dì Nguyệt đi vào phòng:

- Chị đỡ chút mô không? Thúy Vy mới về hả?

Me nói:

- Cháu nó vào Đà Nẵng với chú Minh.

- Ủa, răng chị có đánh dây thép vào hỏi mà không thấy anh ấy trả lời?

Me không trả lời, me thờ dài nè nè. Dì Nguyệt lại hỏi:

- Thúy Vy có đọc được hàng nhắn tin của dì trên báo không?

- Dạ có.

Dì Nguyệt lắc đầu:

- Con ni nhỏ mà còn gan hơn tao, tao né mi luôn rồi đó.

Me bênh em:

- Tại nó tủi thân, nó hiểu lầm chị, nó tưởng chị không còn thương nó nữa.

Me vuốt lưng em:

- Thúy Vy, dậy rửa mặt mày cho tỉnh táo con.

Em hôn vào má me rồi lẹ làng nhảy xuống giường. Bích Ty đang ngồi ăn khế cạnh lu nước, thấy em cô bé ngẩng lên:

- Chị Vy, ăn khế không? Khế ngọt lắm.

Em ngồi xuống cạnh nó:

- Ty ăn đi, chị không ăn mô. Ty ơi, mấy bữa ni chị đi vắng, nhà mình buồn lắm hả?

Bích Ty nhú đôi mày lá liễu, cố nhớ lại những sự việc vừa xảy ra:

- Dạ, me cứ khóc hoài khóc hủ, ai dỗ cũng không nín. Me nói chị bị mẹ mình bắt mất rồi.

- Bác Huy có qua không?

Cô bé gật đầu:

- Có, nhưng mẹ đau mẹ nằm trong buồng, mẹ không ra. Bác nói chuyện với bà nội một chút rồi bác về.

- Bác có hỏi thăm chị không?

- Bác lo lắm. Bác chở mẹ và dì Nguyệt đi khắp nơi tìm chị mà không thấy.

Em thấy ngứa ngứa ở cổ họng, em ho một tràng dài. Bích Ty hỏi:

- Chị đau hả chị Vy?

Em cười lắc đầu cho bé yên tâm. Em định vào phòng lấy gói cam thảo nhấp nhấp cho đỡ khan cổ. Ngang cửa buồng, em nghe tiếng của Nguyệt nói nhỏ:

- Anh Huy có đến gặp em mấy lần. Anh nói anh không hiểu được thái độ của chị.

Me nói:

- Có chị mà khó hiểu, chị đã trả lời dứt khoát rồi.

- Chị làm như chuyện giỡn chơi, gần ngày cưới rồi, bà con xa gần đã biết hết cả.

- Biết thì biết, ăn thua chị. Chị xin nhận tất cả lỗi lầm về mình mà.

- Em không ngờ con Thúy Vy lại ích kỷ như rứa.

- Đừng trách nó, Nguyệt à. Trách là trách chị đây nì. Thúy Vy còn dại khờ, vì thương chị, sợ mất chị nên nó mới hành động như rứa. Trong cuộc sống của chị có thể thiếu anh Huy, chứ không thể thiếu được nó. Nó là hiện thân của anh Bảo, nó là kết tinh của một nguồn hạnh phúc chan hòa. Chị thương anh Bảo, chị thương các con của chị. Nguyệt, em đừng kết án Thúy Vy, tội nghiệp nó.

Nước mắt em chảy ràn rụa trên má, em đi thẳng ra trước nhà, ngồi trên ngưỡng cửa, lấy tay chùi nước mắt. Bà nội cầm mấy ngọn lá trà trên tay đi vào:

- Làm chi mà khóc nữa đó Vy?

Em cười gượng gạo:

- Mô có mẹ, con chi mới bay vô mắt con làm con dụi chảy nước mắt đó chứ.

Me đưa dì Nguyệt ra cửa:

- Em nhẩn với bên nhà, con Thúy Vy đã về rồi cho bên nó an tâm.

- Dạ, à chị, tối ni anh Huy có hẹn tới nhà gặp ba bàn chuyện chi đó. Mạ nói đến xem chị khỏe chưa thì mời chị qua luôn.

Me lắc đầu:

- Thôi, để mai dắt cháu Vy qua thăm ông bà ngoại luôn. Ni, em nhớ báo tin cho anh Huy biết con Thúy Vy đã trở về rồi nghe.

- Dì về nghe Vy.

Em cúi đầu:

- Dạ.

Lần đầu tiên, em thấy thương thương bác Huy.

Bác đã âm thầm ra khỏi vùng hạnh phúc mà bác sắp hưởng thụ, chỉ vì một cô bé chưa đầy 14 tuổi. Bỗng nhiên em muốn thấy mặt bác Huy, em muốn nhìn lại dáng dấp con người đôn hậu đó. Thật đúng như lời bà nội nói, em là đứa con gái nhiều chuyện. Bao nhiêu sự việc xảy đến đều do em gây ra. Em lại nhìn hình ba trên bàn thờ, em thậm hỏi không biết ba có bằng lòng hành động của em không?

Sáng sớm, em theo me qua nhà ông bà ngoại. Xích lô queo vào cổng dừng trước thềm nhà. Dì Nguyệt đang ôm bó hồng vừa mới hái sau vườn đi vòng ra phía trước:

- Nghe tiếng thảng xe, em biết ngay là chị.

Me cười:

- Em định làm thầy bói ra ngồi gốc cây đa hả?

Me dẫn em vào chào ông bà ngoại. Ông ngoại đang nằm trên ghế fauteuil xem báo, nghe tiếng động ông dẹp tờ báo sang bên và nhồm dậy:

- Ủa, hai mạ con bây qua chi mà sớm rứa? Con Thúy Vy đã về rồi đó à?

- Dạ thưa ba, cháu nó đã về.

- Rứa, mấy bữa ni nó đi mô?

- Dạ thưa ba, cháu vào Đà Nẵng với chú Minh của nó.

Em lặng thinh nghe me nói. Em mãi nhìn bức tranh sơn mài tuyệt đẹp vừa mới được chưng trên tường. Me đẩy lưng em:

- Thúy Vy, chào ông ngoại đi con.

Em giật mình khoanh tay:

- Bẩm ông ngoại.

Ông ngoại gật gù rung rung chòm râu bạc:

- Mi bữa ni lớn rồi đó Thúy Vy. Khéo mà giữ tai tiếng, có chi thì cứ nói với me mi, chớ đừng bó nhà ra đi một lần nữa, ta biểu me mi đăng báo từ luôn đó nghe.

Em sợ sệt nhìn me, me ra dấu gật đầu. Em đến gần ông ngoại:

- Bẩm ông, lần sau con không dám rứa nữa.

- Ủ, rứa Cu Quang và Bích Ty mô, răng không dắt qua dây cho tao thăm?

Me ngồi xuống ghé:

- Dạ thưa ba để khi khác. Sáng ni mắc bận nhiều chuyện nên chỉ một mình cháu Vy theo con.

- Rứa chừ con đã khỏe chưa? Bớt chưa?

- Dạ con thấy đỡ lắm rồi, xin ba yên tâm.

Bà ngoại bung coi trà ra ngồi ở sập gụ, em chạy đến:

- Bẩm bà.

Bà ngoại bỏ một miếng trà vào miệng:

- Thúy Vy ở Đà Nẵng về đó à? Hôm qua có nghe con Nguyệt nói.

Bà ngoại bảo me:

- Răng tới hôm qua con không sang ăn cơm, Huy có ý đợi con để nói chuyện chi đó. Gần 11 giờ nó mới về.

Me mân mê nếp áo:

- Thưa mạ, còn chuyện chi để nói nữa, con đã trả lời dứt khoát với anh Huy rồi.

- Huy nó muốn gặp con lần cuối, nhưng nó không muốn ghé nhà, ngại con Thúy Vy hiểu lầm.

Bà ngoại nhìn lên tường:

- Bức tranh sơn mài đỏ, Huy có ý tặng con để là vật kỷ niệm trước ngày nó ra đi.

Me hơi giật mình:

- Đi... anh Huy đi mô mạ?

- Nghe nói nó định vào Sài Gòn lập nghiệp luôn, không trở về Huế nữa.

Me thì thầm:

- Để cho anh ấy đi... cho khuây bớt buồn phiền.

Em gọi:

- Mẹ!

- Chi rứa con?

- Bác Huy, bác Huy đi luôn hả mẹ?

Me chưa kịp trả lời, dì Nguyệt đã mát mẻ:

- Bác Huy từ bỏ Huế vì Vy, chắc Vy bằng lòng lắm hí?

Me nhìn em gái:

- Thôi Nguyệt, cái gì đã qua thì cho qua luôn, đừng mĩa mai cháu tội nghiệp.

Dì Nguyệt đến ngồi bên bà ngoại:

- Em mô có dám mĩa mai ai, tại em thương chị lắm, chị Hà à! Làm sao mà tìm được một anh Huy thứ hai.

Me ôm đầu em vào lòng, áp má vào tóc em:

- Em đừng nhắc đến anh Huy hay bất cứ người đàn ông nào hết. Chị sẽ ở vậy nuôi con với hình bóng của anh Bảo.

Em quàng tay ôm lấy lưng mẹ, em cố gắng lặng thinh để khỏi to tiếng với dì Nguyệt. Em và dì Nguyệt không hạp, luôn luôn xung khắc nhau như mặt trăng với mặt trời.

- Chị Hà, trước sau chi anh Huy cũng đến từ già chị. Em mong giây phút cuối đó, chị đừng làm mặt lạnh lòng với anh mà tội nghiệp.

Me cười héo hắt:

- Em khỏi dặn, chị mô đến nỗi là con người bất lịch sự.

Em giục me về, me dợm đứng dậy, bà ngoại níu lại:

- Khoan đã, để kêu gánh bún bò vô ăn. Mạ con bây giờ tới sớm ri chắc là chưa ăn sáng.

Me nói với em:

- Ăn bún rồi về con hí.

Em thoáng thấy dì Nguyệt bữu môi quay lưng đi ra vườn.